

dominé menigmaal tot steun en tot troost was geweest, en dat er nu iets was, dat het gemoed van den predikant drukte, dat bemerkte hij duidelijk. Hij wilde er niet naar vragen; dat zou niet fatsoenlijk zijn, doch in zijn hart bad hij God om hulp en leiding. Praatziek was de oude Jonas niet; zwijgen kon hij uitnemend, als het noodig was.

Eindelijk verbrak de dominé de stilte met de vraag, of er ook iets bijzonders gebeurd was gedurende zijn afwezigheid.

„Ja,” zei Jonas, „met de oude moeder Storm is het afgehoopen. Ik ben nog bij haar geweest, en zij heeft mij verzocht u te groeten, en te zeggen, dat Gods Woord een vaste grond is om er op te leven en er op te sterven.”

„Gods Woord!” Wat klonk dat rustig en stellig uit den mond van den ouden boer. „Gods Woord,” ja zeker, het was Gods eigen gezegende Woord. De dominé slaakte een zucht van verlichting; 't was, of hij uit een zwaren droom ontwaakte. Hij zag op naar den stralenden sterrenhemel. Stond daar niet geschreven in schrift van tintelend licht: „De hemelen vertellen Gods eer, en het uitpansel verkondigt Zijner handen werk!” Was het niet, alsof de sterren zich rangschikten tot letters, of waren het alleen de woorden in zijn ziel, die hij er las: „Ik, Jehova, word niet veranderd.” Waren 't geen boden Gods, die stralende vlammen van het Noorderlicht? 't Was hem, alsof ze hun glans rondom hem neerlegden. Neen, meer; hij gevoelde, dat zijn Heiland den aangevochten discipel nabij kwam. 't Werd stil in zijn ziel; 't werd een stille, heilige vreugde; en hij boog het hoofd in schaamte over zijn ongelooft.

Vriendelijk straalde thans het licht uit zijn huis hem tegemoet; weldra was hij thuis. Zoodra hij in zijn studeerkamer was, sloot hij de deur en boog de knieën, met het dierbare boek vast in zijn handen gedrukt. Hij had geen spijt meer van zijn reis; van ganscher harte kon hij God danken voor de donkere en ten slotte toch gezegende ondervinding. Had hij ooit het gezegende Woord van God zoo gewaardeerd als nu, nu hij op het punt was geweest het te verliezen? Was het niet de hand zijns Vaders geweest, die hem had geleid, opdat hij nadenken zou over de onuitsprekelijke waarde van zulk een schat?

't Werd weer Zondag, en de winterzon scheen helder door de kleine, in lood gevatte ruiten van de houten kerk, waar de gemeenteleden van dominé Hansen samengekomen waren.

Orgelmuziek was er niet, en 't waren ongeoeffende stemmen, die de psalmen zongen, maar wat hinderde dat den man, die in de kerkekamer zich gereed maakte voor de prediking? Zijn ziel was vervuld van een blijdschap, zooals hij nooit tevoren gekend had, een wonderbare, jubelende blijdschap.

Nu stond hij op den preekstoel, en liet de blikken gaan over de vergadering, die den voorzang zong. Hij gaf acht op de eenvoudige, arme menschen, van wie vele een langen weg hadden afgelegd door de sneeuw van de bosschen, om de samenkomst te kunnen bijwonen. Zou hij die hongerigen moeten voeden met de wonderlijke, onbetrouwbare leeringen, die de wereld waren ingegaan, om het geloof aan het onvervalschte Woord van God te verdringen? Hij huiverde bij de gedachte, en toen het lied uit was, dankte hij God als nooit te voren voor het Woord, dat waarachtig is, en voor de beloften, die eeuwig waar zijn. Er waren onder de toehoorders, die van het gebed opkeken naar den dominé; ze herkenden hem nauwelijks, zulk een gloed was in zijn woorden, en zulk een hartelijkheid in zijn stem.

En toen een straal van de laagstaande winterzon zijn weg vond tot op het boek, dat vóór hem opengeslagen lag, toen gevoelde de trouwe dienaar Gods, dat „noch dood noch leven, noch tegenwoordige noch toekomstige dingen, noch hoogte noch diepte, noch eenig ander schepsel” hem ooit zou kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heer.

(Uit het Zweedsch.)

ANNA ÖLANDER.

De uitvaart van Koning Eduard VII.

(20 Mei 1910.)

Hoor! de reuzenklok van den Westminsterstoren luidt. Zij luidt haar vier zware slagen in de minuut, en die klokketonen klinken als het vallen der zware aardkluiten op de zwarte doodkist.

Zij zingen het droeve lied van sterven en vergaan. Want deze onbuigbare, sombere vorst heerscht op deze schoone aarde, die in een kerkhof herschapschap is. En de grafkapel van Windsor, waarheen het stoffelijk omhulsel van dezen koning wordt gebracht, vormt een deel van dit groote kerkhof, waar de machtigen en de ellendigen, de heerschers en de armen zullen slapen hun laatsten slaap.

Een merkwaardige week! Een week van rouw en van spanning! Een koning op de doodsbaar en een komeet op komst!

De koning werd beweend; de komeet wekte angst en spot.

Ijdel was die angst, want wij weten niet, wanneer de doorluchtige Dag des Heeren zal komen; maar erger was de spot, en weerzinwekkend de luchthartigheid, waarmede op het vergaan der wereld werd gezinspeeld.

Te Berlijn was het afschuwelijk. De geest van Voltaire scheen vaardig geworden over deze wereldstad. Te Keulen werden „galgemalen” gehouden; men wenschte elkander een „zalig uiteinde” toe. En midden door den rouw van het Engelsche volk schrijnde de ruwe schaterlach van het vasteland . . .

Is het niet schokkend, ontroerend?

Terwijl de aarde zich opent, om ons te ontvangen; terwijl de dood ons omringt aan alle zijden; terwijl hij reeds klopt in de aderen van het kleine kind in de wieg; wordt gespot en gehoond.

En levend te midden van die uitbarstingen van goddeloosheid, roepen wij het uit: „O Heere! erbarm U!”

* * *

Want stof zijn wij, en tot stof zullen wij wederkeeren,

Koning Eduard zat in zijn schrijfkamer; in dat schrander brein liepen de draden van het groote diplomatieke weefsel, dat de wereld onspant, samen. Nieuwe, machtige gedachten vervulden den geest van dezen koning; elke minuut was kostbaar; hij woekerde met de oogenblikken — hij had geen tijd om ziek te zijn, nog minder om te sterven.

Vier weken geleden was hij nog een der bedrijvigste mannen van Europa; thans luidt zijn doodsklok. En voordat de zon, na dezen schitterenden lentedag ter kimme zal zijgen, zal koning Eduard VII rusten in de grafkapel van Windsor — bij het stof zijner vaderen.

Zonder twijfel heeft het tragische, het plotselinge van zijn dood een diepen indruk gemaakt; en zijn ijver, zijn arbeid, de oprechte vaderlandsliefde, die hem als koning kenmerkten, zijn aangename manieren en de minzame grondtrekken van zijn karakter, hebben den rouw onder zijn volk diep en zwaar gemaakt.

Een uitvaart valt hem te beurt, zooals geen vorst voor hem en waarschijnlijk geen vorst na hem op den Engelschen koningstroon te beurt is gevallen of te beurt zal vallen.

In geen eeuwen is de wereld van een dergelijke luistervolle uitvaart getuige geweest. Londen, het hart van het Britsche rijk, is het hart der wereld geworden. Al wat groot en machtig en heerlijk in de wereld is, heeft zich hier verenigd, om den doode de laatste hulde te brengen; en prins en hertogen volgen de doodsbaar, vorsten en maarschalcken, de machtigste keizer der wereld, en behalve den nieuwen koning van-Engeland vijf koningen — zij volgen de koninklijke baar naar den grafkelder van Windsor.

* * *

Een dag van diepen rouw, een dag van geklaag en geveeën is deze blinkende lentedag voor geheel het Britsche rijk.

Het volk heeft van den nacht een dag gemaakt, om de uitvaart bij te wonen. Den geheelen nacht kwamen de menschen toestroomen; zij verenigden zich tot dichte hagen langs de wegen, die den lijkstoet zou passeeren, en als de morgen aanlicht over de wouden en de kerktorens, is geen punt van den weg onbezet.

Te zes uur in den morgen wordt het geheele verkeer per as stop gezet, doch die menschenstroom houdt nog altijd aan: het is een eindelooze stroom van stille menschen, in wier oogen de droefheid ligt om den gestorven koning.

Hoor! de klok van den Westminsterstoren beiert al voort in de warme, zonnige luchten; en te midden van dat somber doodsgelui, dat de harten doet beven, stijgt de leuwerik naar den hooge, zijn lentelied uitjubelend, terwijl het jong gebladerte der wouden ruischt van het blijde leven!

Op de marine-affuit rust de doodkist van den koning; acht zwarte paarden zijn voor de affuit gespannen; en in den schitterenden zonneshijn gaat de koning naar de sombere grafkapel.

Ach, dat de mensch sterven moet te midden van die wonderschoone schepping! Wij sidderen voor den dood; hij is onze vijand; al wat in ons is, komt tegen den dood in verzet.

Maar wij moeten sterven; er is geen ontkomen aan; de bezoldiging der zonde is de dood. En over deze sterfende wereld gaat het woord van Mozes, den man Gods: „Wij vergaan door Uwen toorn, en door Uwe grimmigheid worden wij verschrikt!"

* * *

De koning van het Britsche rijk, George V, Keizer Wilhelm, en de hertog van Connaught, de broeder van den overleden koning, openen den plechtigen lijkstoet.

De keizer berijdt een prachtig grijs ros; hij draagt de Engelsche maarschalksuniform met het blauw lint van den Kouseband. Strak staan zijn gelaatstrekken; onbewegelijk als uit erts gegoten, zit hij in het zadel — welke gedachten mogen thans dat rusteloze brein doorkruisen?

Achter de drie genoemden volgen de koningin en de hertogen, de prinsen en de maarschalken: de geweldigen, die over de aarde regeeren. En voor de oogen der honderd-duizenden, die de wegen belegeren, trekt dit historisch schouwspel met zijn flonkering en flikkering van kleuren als een machtig, wonderbaar vizioen voorbij.

In de vorstelijke glazen koets zitten twee weduwen.

De eene heeft haar man reeds jaren geleden ten grave gebracht.

Het is de Tsaritzza-weduwe van Rusland.

En de andere doet het thans — het is koningin Alexandra van Engeland.

Twee zusters, die 's levens lust en wee, 's levens zonneschijn en stormen hebben ervaren. . . .

Als kleine kinders woonden zij bij haar ouders te Frankfurt a. d. Main; het inkomen was niet groot; moeder moest zuinig zijn om rond te komen.

Maar die kleine meisjes lachten om moeders zorgen; zij stoeiden en speelden samen in de mooie parken der stad; ieder hield van die meisjes, en blijde levenslust tintelde uit haar vroolijke kijkers.

Later werden zij koningskinderen, want haar vader werd koning van Denemarken. Nog hooger klom haar eer, want de ééne werd Tsarin van het onmetelijke Russische rijk, en de andere werd koningin over een rijk, dat zijn gebied en invloedssferen uitstrekt tot over het vijfde gedeelte der aarde.

Maar de dood is gekomen. En het graf, dat alle heerlijkheid des menschen verslindt, heeft zich geopend.

* * *

Nu roffelen de omfloerste trommen.

En de pijpers blazen hun weemoedig, klagend lied — het is de afscheidsgroet der Engelsche oorlogsvloten, die den oceaan beheerschen, aan hun gestorven admiraal! De lijksticht wordt van de affuit gelicht; de baar wordt

in de kapel gedragen; de aartsbisschop van Canterbury leest met plechtige stem een liturgie; het lijk daalt — daalt in het kille, sombere graf.

In dit ontroerend oogenblik hoort men het gesnik der aanwezige vorstinnen; koningin Alexandra bedekt de oogen met haar handen; groote tranen biggelen over het gelaat van Koning

George V. Allen knielen; de aarts-

bisschop spreekt een zegen uit; een laatste blik wordt in het graf geworpen.

Het is er donker en somber en zwart.

Zoo zijn alle graven.

En onze harten zouden breken van weemoed en smart en zielewee, als we bij de graven staan, indien wij niet geloofden in Christus, den Overwinnaar des doods.

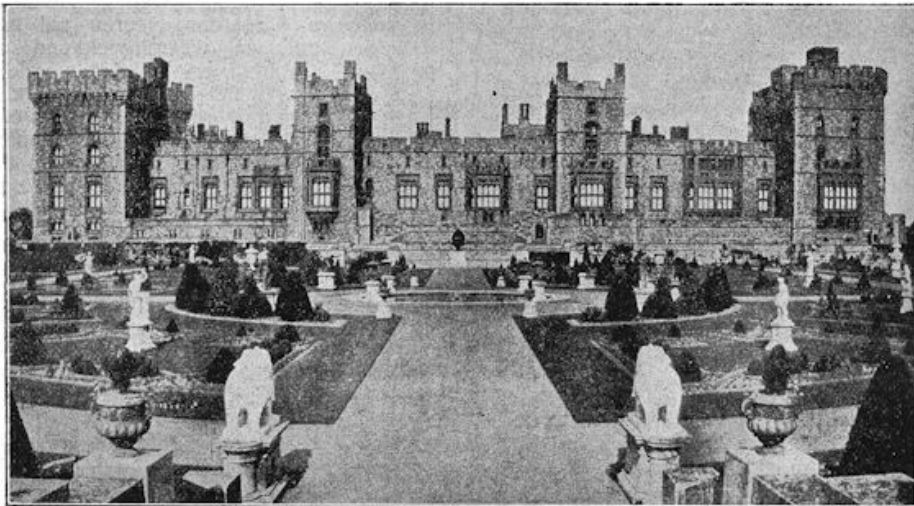
Over dien duisteren kuil, waarin de wereld verzinkt, schittert het eeuwige licht.

Zalig zijn de dooden, die in den Heere sterven.

Of dit van Koning Eduard gezegd kan worden? God weet het.

Het gordijn is gevallen; Koning Eduard is begraven. Er gaat een ontzaglijke sprake uit van het graf!

L. P.

Het koninklijke paleis te Windsor.

